

ПЖТУВАНЕТО НА ЙОНКО

(Пропължава от книжка четвърта)

II.

Съ отминаването на влака, братовчедитъ на Йонко се успокоиха. Чичо Каменъ, радостенъ отъ срещата съ брата си и малкия племеникъ, се усмихваше непрекъснато.

— Да тръгваме, — повтори той, — привечеръ студътъ ще стегне и пжтуването ще стане мъчно.

Тритъ деца припнаха къмъ изхода на малката гара. Тамъ, на заветъ, се виждаше разпрегнатата кола. Йонко се взираше съ любопитство въ всичко. Хареса му, че колата бѣ заслана съ пѣстра черга. Попипа — меко!

— Застлахме я съ слама, — обясни Стоянъ, — зимно време е, трѣбва да е топло! Ето, тѣзи дѣски, които образуватъ сандѣка. на колата, се казватъ канати.

Йонко започна да обикаля колата. Той бѣше виждалъ каруцитъ въ голѣмия градъ, но тукъ можеше и да пипа.

Чичо Каменъ се приближи до воловетъ. Притворили кротки очи, тѣ мързеливо дѣвчеа сухитъ царевични стебла, които имъ бѣха поставени близу до ярема. Йонко сжщо се приближи. Никога до сега той не е виждалъ така отблизу тѣзи едри животни. Въ студа отъ ноздритъ имъ излизаха облаци отъ пара.

— Какви влажни муцуни? — учуди се Йонко и изведнажъ запита:

— Тате, отъ тѣзи ли широки дупки изтича млѣкото? — Йонко съ прѣстче сочеше широкитъ ноздри на Сивча, който, изправилъ глава, се взираше въ малкия гостенинъ.

— Не, синко, млѣкото го даватъ кравитъ! Като стигнемъ въ селото, ще видишъ.

Думитъ на Йонко развеселиха неговитъ посрѣщачи. Спасенъ се обади:

— Не знае защо е влажна муцуната на вола? Ние отъ кога знаемъ това!...

Чичо Каменъ долови, че на Йонко му стана мъчно, затова се усмихна:

— Йонко не знае, защото не е слушалъ приказката.

— Коя приказка? — запита Йонко.

— За вола! Като тръгнемъ, ще ти я разкажа. Ще седнешъ до мене и ще слушашъ.

Седнали удобно на меката слама, завити въ тежкитъ вълнени япанджаци, пжтниците се откъснаха скоро отъ гарата. Снѣгътъ скрибуцаше подъ колелетата. Колата безшумно се полколяваше и бавно напредваше. Пжтътъ едвамъ личеше подъ натрупания прѣсенъ снѣгъ. Чичо Каменъ се обърна къмъ гоститъ си.

